

חיים כהן בדורשו עונש חמור...
— רצופה מנהיגים כושלים

המדע בשלהם, ואת ייצור הסרטים יניחו לאלה שמלאכתם בכך.

מזון לתעטים, ימים טובים

עוברים ושבים נוכחו השבוע כי ליד חנוך יות הממתקים הוצבו סולמות וצימרים שלטים עמדו עליהם וציירו מחודש, בכל צבעי הקשת, את קופסות הבונבונירות, שזה זמן רב נת" כסו באבק.

בעלי החנויות הכינו את עצמם ואת חניי יותיהם לקבל את פני השפע החדש של ממי תקים העתיד לבוא עליהם: התוכנית לביטול הפיקוח על ממתקים ושוקולדה כבר מונחת על שולחנו של פרץ ברנשטיין, שר המסחר והתעשייה, וחתמתו תחזיר לחלונות-הראווה את הקופסאות, המפוארות, עליהן מתנוססות תמונות חיות, נשים יפהפיות ונופים ממו" תקים, חלומו של כל ילד מגיל 7 עד 70.

עד כה היה האורח, וביחוד הילד, הישראלי זוכה במנת מתיקה זעומה אחת לחודש, או פחות מזה. טיב הממתקים התאים לכל כללי הצנע. חנויות הממתקים, שלא ראו אפשרות להתקיים מן המחזור הזעום של המתקוקות המוקצות, הוסיפו לחנות מתקוקות עצצוטיב או עסקים אחרים. מי שחשק במתקוקות נוספת, היה סר בפשטות אל הרוכן הסמיק, ממלא את כיסו מממתקים אלא שלצורך זה היה נאלץ להריק את כיסו קודם לכן מכסף.

הסרת הפיקוח תשנה מצב זה, אך פרץ ברנ" (המשך בעמוד 10)

הארץ

חלק ממשתתפי הכיסו אוכסן במלון נות מפוארים (הארץ).
מ. רושצ'יק, תלאביב
העגלת רמת המקצוע.
במסיבת קוקטייל שערך אבא אבן, ראש ממשלת ישראל (מעריב).
ישראל רביש, תלאביב
שניאה דיפוזומטיס.
ואו, בתנועות מהירות, כשאצבעותינו משמשות לו כף, אכל את הפרי הרקוב (העולם הזה).
ישראל הור, חיפה
שיא האדיבות.

במיוחד על ערבי אבוגוש, יידיהיהודים מאו, בשל היותו בעבר מנהיג לאומני.

חפץ רב-ערך. החארי לא הצטיין ביר את-כבודו לבית-הדרן של אללה. בניגוד להוראות הקאדי, יעץ לשולחתו להינשא מיד לבחיר לבה (או בחיר כיס אמנה). הבעל הראי שון נזעק שוב אל הקאדי, וזה נתן הוראה להוציא את האשה מידי האם, להפקידה כחפץ רב-ערך בביתם של שני שייכים מכובדים בכפר, שישמרו על כבודה וטהרתה בשביל הבעל העתיד להיקבע לה כדת וכדין.

עוד לפני שהשוטרים היהודים הספיקו לקבל לידיהם את פקודת הקאדי להוצאה לפועל, עשה החארי צעד מכריע: הוא פנה לבית-המשפט היהודי בבקשה למנוע את הוצאתו לפועל של פסק-דין הקאדי. טענתו: הקאדי לא מונה כחוק, כי מינויו בא מטעם מוסד יהודי, ולא מטעם המועצה המוסלמית העליונה (שבראשה עמד המופתי). מועצה זו חדלה להתקיים בימי המלחמה, עת מינתה הממשלה את שייך כאהר — מלומד שלמד באל-אזהר המכובד והנהו בעל שם בכל רחבי המרחב. עד אז לא היה סאהר קאדי, מפני שהיה עשיר מדי, לא רצה לעסוק בעבודה כה מאומצת.

בשביל השופט היהודי היה זה עניין פור-מלי של פרושי חוקים בלבד, והוא הביע את דעתו כי אמנם מוטלת חוקיות המינוי בספק. אולם בשביל הערבים, שכמעט כולם אדוקים באופן קיצוני, היה זה ענין חשוב אף מן החיים. שהרי אם הקאדי לא היה חוקי, אין גם תוקף חוקי לכל הטכסים שביצע — כל הזוגות שנישאו לפניו משך ארבע שנים לא יהיו אלא נואפים, ובניהם מזורים.

סיכם שייך מכובד, מיואש לגמרי: "תחיי לה לקחו מאתנו היהודים את חופש התנועה. אחר-כך לקחו מאתנו את האדמה. עכשיו הם לוקחים מאתנו את הקאדי, השופט אתנו כדינו של אללה. מה עוד אפשר לעולל לנו?"

נים כאמצעי-הירות שונים, איש איש לפי טבעו. אחד ברח אל מעבר לחזית, שני הסתתר בפרדס עד עבור זעם. אולם אביה של פסמה אבוגוש, בכפר הנושא את שם משפחתו, נקט באמצעי אחר: הוא השיא את בתו, בת ה-13. היריה הוא בלבו: יקרה כאשר יקרה, הבת תהיה נשואה ובעלה (בעזרת אללה) ידאג לה.

החתן המאושר היה בן-דודה של הילדה, חאלד אבוגוש. הוא שלם לאבי הכלה את המורה המקובל. הובא קאדי מכובד, שערך את הכתובה, אך הכניס בה סעיף חשוב: אסור היה לחתן לבוא במגע מיני עם כלתו עד שזו תהיה בת 17.

חששות האב התאמתו חיש מהר. לפי עצת בני קרית-ענבים עברו בני הכפר את הגבול הירדני, כדי למנוע את השמדת כפרו עליידי יותחני הלגיון (העולם הזה 626). חאלד חזר כעבור שבועות מעטים, יחד עם שני מקלעים ירודיים גנובים. אולם כאן לא שיחק לו מזלו. אחרי רצח ברנדוט נאסר, יחד עם יוסוף אבוגוש ושאר אנשי לחיי הערבים, ונשאר שנתיים תמימות בבית-הסוהר.

הגילד המסוכן. כשיצא מבין החומות, יצא אה נפשו אל אשתו הצעירה, שנשארה בירדן מיוחמת, אחרי מות אביה. שלטונות ישראל לא נתנו לה עדיין היתר כניסה.

בעזרת הבעל ואללה — וכפי שאפשר לשער, גם בעזרת נכבדי אבוגוש — הסתננה פסמה יחד עם אמה באחד הלילות לשטח ישראל, שם קבל את פניה החתן, שפתח מיד במאמצים להשיג לה תעודת-זהות. נכ"בדי הכפר כתבו ליצחק בן-צבי, הצביעו על גורלה האומלל של היתומה. לפני שצעה חדשים קיבלה את התעודה היקרה.

מכאן לכאן התקרבה הילדה לגיל 17, והיגיעה השעה בה היה רשאי חאלד, לפי הכ"חובה, להפיק מאשתו את התועלת אשר כל בעל גורמלי מבקש להפיקה מאשתו. ואז קרה המקרה המצער.

רצון אללה! 1500 ל"י. שני צעירים,

הנאשמים בשעת הקראת פסק-הדין...
הדרן לבית-הסוהר

אורחים קולנוע אדעי בהחלט

לפני כחודשיים הגיעה קבוצת אורחים של כתיסר איש, שכרה מערכת חדרים שלימה במלון השרון בהרצליה לתקופת זמן ממו" שכת. בראש קבוצת האורחים היתה מריה ריבה, בתה של מרלין דיטריך.

הקבוצה הגיעה ארצה כדי לעשות מספר סרטי טלביזיה קצרים על ישראל. קשה היה לברר מי מממן את ההוצאות העצומות הכ" רוכות בייצור זה. ידוע היה שהתוכנית לא מומנה במישרין על ידי אחת מתחנות הטל"ביזיה בארצות-הברית, כי אם על ידי חברת בלתי ידועה, "חברת פורד לייצור סרטים".

חשבון המלון הבהיל. מעטים ידעו כי מאחורי חברת פורד עומד מכון ויצמן למדע, אשר משום-מה החליט להרחיב את

קרובי הכלה, רבו בבית-הקפה עם חאלד. מכות עפו, כמה סיפות דם אדום התערבבו בקהחה השחררה. השניים יצאו ונממו נקמה. הם מצאו את הדרך הנאותה: שיכנעו את אב הכלה להשיאה בשנית לאחד קאסס עב" אל-עיוני, בן של חמולה אחרת באותו כפר. מכיון שנשואין בשנית היו כרוכים במורה שני, לא היה קשה לשכנע את האם האלמנה בחוד כשהוצע לה מוהר גדול מאד (1500 ל"י) עבור הילדה, שלכל הרעות לא היתה יפה ביותר. ובמקום שמסכימה האם, שם מסכימה גם הבת, ברצון אללה.

הזוג החדש קרא לרושם הכתובות, שקיד במשרד הדתות, והכתובה נערכה כרת מוחמד. אולם דומה שהנביא לא ראה את הענין כעין יפה, כי הוא לחש באוני חאלד שמשוהו רע קורה. חאלד מיהר ליפח, שם שוכן הקאדי העליון של ערביי ישראל, שייך סאהר חאמד. השריף המיין את הצדדים, ביקש מן הממונה על המחוז למנוע בינתיים מהומות וקטטות.

לפני הקאדי הופיע חאלד בעזרת עורכי-דין יהודי, היחיד שיש לו סמכות להופיע כבתי-דין שרעיים (דתיים). בשם האשה הופיע נימר אלהאדי, עורך-הדין הערבי, השנוא

* מימין; חרותי (גב למצלמה), יפה דרומי, מזרחי, באדיאן, מנדל, שרעבי בלומנטל (חבושי, מגבעות), מלכה פפסדו